

PREGÓ

DE LA

FESTA MAJOR

DE

SARRIÀ

3 D'OCTUBRE DEL 2001

-----

Ciudadanes i ciutadans de Sarrià , Sr. Regidor :

L'altre dia, a la farmàcia, em van dir que la gent gran i no tan gran de Sarrià encara recorda un vers que diu el següent:

“ Terrassa mala raça,  
Sabadell mala pell,  
Barcelona uns embustersos,  
Sarrià la Flor del Rei”.

Que Sarrià és la flor del rei o, més exactament, que a Sarrià es viu com un rei – o una reina -- me'n vaig adonar ja fa molts anys quan un senyor i una senyora que baixaven de bracet pel carrer Major em van saludar amb un “bon día” i després d'un petit intercanvi de salutacions em van dir majestuosament que anaven a agafar el tren de Sarrià perquè volien “baixar a Barcelona”.

“Baixar a Barcelona” vol dir que Sarrià està més amunt. Ho diu el clima, ho diu la calma i ho diu també la relació personal. A mi m'agrada molt la Rambla, però puc passejar-la de dalt a baix sense trobar un conegut. A Sarrià això és impossible: una passejada pel carrer Major o per la plaça o l'entrada en una botiga , un comerç , un bar o un restaurant significa saludar a molta gent. I això és un tresor en una societat amb milers de persones que cada vegada van més depressa i que no tenen temps de trobar l'amic o el veí al carrer i saludar-lo amb tranquil·litat.

Jo no vaig néixer a Sarrià, sinó a Mollet del Vallès. Però aquest any 2001 em diu que ja fa trenta cinc anys que hi vivim. I quan he començat a pensar-hi m'he adonat que jo i meva família també hem seguit la ruta de Barcelona, però al revés : hem pujat. Vam començar a viure-hi a la frontera de baix, la Ronda Mitre. Després vam pujar un parell d'esglaons cap al carrer Maria Auxiliadora. Després una pujada més forta fins a Manuel de Falla. I finalment l'aterriçada , que esperem definitiva, al Pedró de la Creu. A cada lloc hem deixat amigues i amics; a cada lloc nou n'hem trobat més. Mai no oblidaré entre ells, per exemple, el nostre gran poeta de Sarrià , Josep Vicens Foix , quan tot respirant l'olor dels croissants, jo li preguntava perquè sempre parlava de setmanes i de

dies i no de mesos i d'anys anys i em contestava, amb aquella veu suau i encara segura: "Amic meu, a la meva edat ja només puc comptar el temps en dies i, com a molt, en setmanes". Com així va ser, malauradament.

Sarrià és això. Fas una passada i ja ets a l'Associació de Veïns. En fas una altra i ja tens l'Associació de Venedors del Mercat. T'enfiles una mica i trobes els Blaus. Mires a l'esquerra i et topes amb els Castellers, que ja són una pila o dues o tres. Mires a la dreta i ja tens l'Associació Esportiva i, més enllà, el Ballet Folklòric i la Colla Nova de Sant Medir i el Centre Parroquial. Puges i baixes i trobes el comerç, el bar, el restaurant les escoles i els locals dels partits polítics. Amb un salt a peu, en bicicleta o amb el funicular ja ets a la Carretera de les Aigües. Fins i tot tenim un Desert, únic en el món perquè en comptes d'un gran pilot de sorra, d'una aigua escassa i unes palmeres com les del Tarzan és un espai suau i tranquil que trenca totes les regles dels grans deserts. Els llibres de geografia no ho diuen, però jo crec que és per l'enveja que tenen. I així podríem seguir, però que em perdonin els que m'he deixat al tinter.

Sarrià és això. Però també és una comunitat de gent diversa que no es tanca ni mira sempre endarrera. Us ho dic com un elogi i també com un avís. Elogi perquè en aquest país nostre estem a punt de fer el gran pas cap a una nova fase de la nostra societat i crec que ho sabrem fer. Avís perquè aquest gran pas ens exigirà obertura de idees i de fronteres, perquè vindrà gent d'altres llocs, d'altres terres, d'altres llengües i d'altres colors de pell que no sols haurem d'acceptar en pau i amb fraternitat sinó que haurem d'incorporar a una societat en marxa que no ens serà gens fàcil dirigir.

El món és molt gran però cada dia el veïem més petit. Mireu el que està passant – i el que passarà – després del terrible atemptat de l' 11 de setembre. Recordeu el terror de l'atac i de les víctimes. Però recordeu també les conseqüències d'un món en guerra, observeu els ulls, les mans i els peus inflats de tanta gent que emigra desamparada i que busca, sense trobar, les coses més elementals de la vida: un tros de pa, un got d'aigua, un llit per reposar, un sostre per poder simplement viure.

Demà haurem d'intentar ajudar-los. Demà passat haurem de ser els seus amics. Però potser al cap d'uns dies tots hauran

desaparegut, enfonsats en la sorra del desert i perseguits per guerres espantoses. I nosaltres no podem dir simplement que és cosa d'ells. Si volem ser fidels a la nostra condició de gent honesta i solidària ens hem d'ajuntar amb tots aquells que diguin prou i aportar tot el que puguem als que pateixen els disbarats d'un món injust. No podem deixar que una imatge ens trenqui el cor sense dir al mateix cor : tira endavant, no flaquegis, no deixis que les guerres i les baralles destrossin criatures, dones i homes innocents, siguin d'on siguin, aquí o a l'Afganistà, a milers de quilòmetres o a la cantonada.

Acabo, però abans us vull recordar dues coses. La primera és que aquesta Festa Major de l'any 2001 és l'última que farem amb la butxaca plena o mig plena o buida de pessetes. La de l'any que ve ja la farem amb una butxaca plena, mig plena o buida d'una moneda que es dirà l'euro. Aquesta serà la mateixa moneda dels altres països de la Unió Europea, o sigui d'un espai que ben aviat serà una Europa sense fronteres. I això vol dir que tots entrarem en una nova fase, en una nova societat que poc a poc demanarà més m'à d'obra i més obertura de fronteres. A alguns ens agafarà una mica tard, a d'altres no tant i als més petits com una cosa normal i corrent. Però serà un gran canvi: en podeu estar segurs.

I la segona i la última cosa que us vull dir és una pregunta. No creieu que allò de la "Terrassa mala raça, del Sabadell mala pell i de Barcelona uns embusters" ja ho hauriem de modernitzar i fer-ho més suau i més amical ? Ja que estem de Festa Major i les festes sempre ajuden a ser més condescendents jo us proposo que el canviem de la següent manera :

" Terrassa ens abraça,  
Sabadell ens vol com ell,  
Barcelona ens apassiona  
Sarrià viu com un rei".

I posats a fer, i tenint en compte que Barcelona és la capital de Catalunya, què us sembla si demanessim que Sarrià fos proclamat capital de Barcelona ?

Amigues i amics: bona nit i visca la Festa Major de Sarrià del 2001!!!!

PREGÓ

DE LA

FESTA MAJOR

DE

SARRIÀ

3 D'OCTUBRE DEL 2001

-----

Ciudadanes i ciutadans de Sarrià , Sr. Regidor :

L'altre dia, a la farmàcia, em van dir que la gent gran i no tan gran de Sarrià encara recorda un vers que diu el següent:

“ Terrassa mala raça,  
Sabadell mala pell,  
Barcelona uns embustersos,  
Sarrià la Flor del Rei”.

Que Sarrià és la flor del rei o, més exactament, que a Sarrià es viu com un rei – o una reina -- me'n vaig adonar ja fa molts anys quan un senyor i una senyora que baixaven de bracet pel carrer Major em van saludar amb un “bon día” i després d'un petit intercanvi de salutacions em van dir majestuosament que anaven a agafar el tren de Sarrià perquè volien “baixar a Barcelona”.

“Baixar a Barcelona” vol dir que Sarrià està més amunt. Ho diu el clima, ho diu la calma i ho diu també la relació personal. A mi m'agrada molt la Rambla, però puc passejar-la de dalt a baix sense trobar un conegut. A Sarrià això és impossible: una passejada pel carrer Major o per la plaça o l'entrada en una botiga , un comerç , un bar o un restaurant significa saludar a molta gent. I això és un tresor en una societat amb milers de persones que cada vegada van més depressa i que no tenen temps de trobar l'amic o el veí al carrer i saludar-lo amb tranquil·litat.

Jo no vaig néixer a Sarrià, sinó a Mollet del Vallès. Però aquest any 2001 em diu que ja fa trenta cinc anys que hi vivim. I quan he començat a pensar-hi m'he adonat que jo i meva família també hem seguit la ruta de Barcelona, però al revés : hem pujat. Vam començar a viure-hi a la frontera de baix, la Ronda Mitre. Després vam pujar un parell d'esglaons cap al carrer Maria Auxiliadora. Després una pujada més forta fins a Manuel de Falla. I finalment l'aterriçada , que esperem definitiva, al Pedró de la Creu. A cada lloc hem deixat amigues i amics; a cada lloc nou n'hem trobat més. Mai no oblidaré entre ells, per exemple, el nostre gran poeta de Sarrià , Josep Vicens Foix , quan tot respirant l'olor dels croisants, jo li preguntava perquè sempre parlava de setmanes i de

7

dies i no de mesos i d'anys anys i em contestava, amb aquella veu suau i encara segura: "Amic meu, a la meva edat ja només puc comptar el temps en dies i, com a molt, en setmanes". Com així va ser, malauradament.

Sarrià és això. Fas una passada i ja ets a l'Associació de Veïns. En fas una altra i ja tens l'Associació de Venedors del Mercat. T'enfiles una mica i trobes els Blaus. Mires a l'esquerra i et topes amb els Castellers, que ja són una pila o dues o tres. Mires a la dreta i ja tens l'Associació Esportiva i, més enllà, el Ballet Folklòric i la Colla Nova de Sant Medir i el Centre Parroquial. Puges i baixes i trobes el comerç, el bar, el restaurant les escoles i els locals dels partits polítics. Amb un salt a peu, en bicicleta o amb el funicular ja ets a la Carretera de les Aigües. Fins i tot tenim un Desert, únic en el món perquè en comptes d'un gran pilot de sorra, d'una aigua escassa i unes palmeres com les del Tarzan és un espai suau i tranquil que trenca totes les regles dels grans deserts. Els llibres de geografia no ho diuen, però jo crec que és per l'enveja que tenen. I així podríem seguir, però que em perdonin els que m'he deixat al tinter.

Sarrià és això. Però també és una comunitat de gent diversa que no es tanca ni mira sempre endarrera. Us ho dic com un elogi i també com un avís. Elogi perquè en aquest país nostre estem a punt de fer el gran pas cap a una nova fase de la nostra societat i crec que ho sabrem fer. Avís perquè aquest gran pas ens exigirà obertura de idees i de fronteres, perquè vindrà gent d'altres llocs, d'altres terres, d'altres llengües i d'altres colors de pell que no sols haurem d'acceptar en pau i amb fraternitat sinó que haurem d'incorporar a una societat en marxa que no ens serà gens fàcil dirigir.

El món és molt gran però cada dia el veïem més petit. Mireu el que està passant – i el que passarà – després del terrible atemptat de l' 11 de setembre. Recordeu el terror de l'atac i de les víctimes. Però recordeu també les conseqüències d'un món en guerra, observeu els ulls, les mans i els peus inflats de tanta gent que emigra desamparada i que busca, sense trobar, les coses més elementals de la vida: un tros de pa, un got d'aigua, un llit per reposar, un sostre per poder simplement viure.

Demà haurem d'intentar ajudar-los. Demà passat haurem de ser els seus amics. Però potser al cap d'uns dies tots hauran

desaparegut, enfonsats en la sorra del desert i perseguits per guerres espantoses. I nosaltres no podem dir simplement que és cosa d'ells. Si volem ser fidels a la nostra condició de gent honesta i solidària ens hem d'ajuntar amb tots aquells que diguin prou i aportar tot el que poguem als que pateixen els disbarats d'un món injust. No podem deixar que una imatge ens trenqui el cor sense dir al mateix cor : tira endavant, no flaquegis, no deixis que les guerres i les baralles destrossin criatures, dones i homes innocents, siguin d'on siguin, aquí o a l'Afganistàn, a milers de quilòmetres o a la cantonada.

Acabo, però abans us vull recordar dues coses. La primera és que aquesta Festa Major de l'any 2001 és l'última que farem amb la butxaca plena o mig plena o buida de pessetes. La de l'any que ve ja la farem amb una butxaca plena, mig plena o buida d'una moneda que es dirà l'euro. Aquesta serà la mateixa moneda dels altres països de la Unió Europea, o sigui d'un espai que ben aviat serà una Europa sense fronteres. I això vol dir que tots entrarem en una nova fase, en una nova societat que poc a poc demanarà més m'à d'obra i més obertura de fronteres. A alguns ens agafarà una mica tard, a d'altres no tant i als més petits com una cosa normal i corrent. Però serà un gran canvi: en podeu estar segurs.

I la segona i la última cosa que us vull dir és una pregunta. No creieu que allò de la "Terrassa mala raça, del Sabadell mala pell i de Barcelona uns embustersos " ja ho hauriem de modernitzar i fer-ho més suau i més amical ?' Ja que estem de Festa Major i les festes sempre ajuden a ser més condescendents jo us proposo que el canviem de la següent manera :

“ Terrassa ens abraça,  
Sabadell ens vol com ell,  
Barcelona ens apassiona  
Sarrià viu com un rei”.

I posats a fer, i tenint en compte que Barcelona és la capital de Catalunya, què us sembla si demanessim que Sarrià fos proclamat capital de Barcelona ?

Amigues i amics: bona nit i visca la Festa Major de Sarrià del 2001!!!!